

Sygn. akt VII U 458/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 grudnia 2015 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Jarząbek

Protokolant: Ewa Sęk

po rozpoznaniu w dniu 10 grudnia 2015 r. w Warszawie

sprawy A. N.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o wcześniejszą emeryturę

na skutek odwołania A. N.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z dnia 9 lutego 2015 r. znak: ENS/6/(...)

- zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje A. N. prawo do emerytury od dnia 31 stycznia 2015 roku.

Sygn. akt VII U 458/15

UZASADNIENIE

A. N. w dniu 20 lutego 2015 r. złożył, za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W., odwołanie od decyzji ww. organu rentowego z dnia 09 lutego 2015 r., znak: ENS/6/(...), na mocy której organ rentowy odmówił mu prawa do wcześniejszej emerytury – z warunków szczególnych.

W uzasadnieniu odwołania ubezpieczony podniósł, że organ rentowy nie uznał okresów świadczenia przez niego pracy od dnia 13 lipca 1979 r. do dnia 21 grudnia 1982r. oraz od dnia 25 grudnia 1982 r. do dnia 31 marca 1992 r. w (...) Przedsiębiorstwie (...) z siedzibą w W., jako pracy wykonywanej w warunkach szczególnych w rozumieniu przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983r., Nr 8, poz. 43 ze zm.). Odwołujący wskazał, że przez wskazane powyżej okresy zatrudnienia, stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, wykonywał pracę na stanowisku maszynisty koparki i maszynisty kafara, która to praca jest wymieniona w wykazie A, dziale V, pod poz. 3 pkt 3, stanowiącym załącznik nr 1 do Zarządzenia Nr 9 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 01 sierpnia 1983 r. w sprawie wykazu stanowisk pracy w Zakładach pracy nadzorowanych przez Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach, uprawniające do wcześniejszego przejścia na emeryturę oraz do wzrostu emerytury lub renty. Zdaniem odwołującego, Zakład Ubezpieczeń Społecznych w powyższym zakresie niezasadnie odmówił mu przyznania prawa do dochodzonego świadczenia z powodu braku świadectwa wykonywania pracy w warunkach szczególnych, ponieważ już z treści samej umowy o pracę wynika, że był on zatrudniony na stanowisku maszynisty koparek jednonaczyniowych.

Jednocześnie na potwierdzenie ww. okoliczności odwołujący zawniósł o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadków, tj. kolegów z którymi razem pracował ww. zakładzie pracy w spornych okresach czasu. W konkluzji odwołania, ubezpieczony zwrócił się o przyznanie na jego rzecz prawa do wcześniejszej emerytury wskazując, że na dzień 01 stycznia 1999r. osiągnął okres składkowy i nieskładkowy, wynoszący 25 lat, w tym posiada wymagany 15-letni okres pracy w warunkach szczególnych (odwołanie z dnia 20 lutego 2015 r. k. 2-3, pismo procesowe odwołującego z dnia 25 marca 2015 r. k. 9-10 a.s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W., w odpowiedzi na odwołanie z dnia 23 marca 2015 r., wniósł o jego oddalenie na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

Organ rentowy w uzasadnieniu odpowiedzi na odwołanie podniósł między innymi, że ubezpieczony nie spełnia przesłanek z art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, albowiem nie legitymuje się wymaganym 15-letnim stażem pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze, warunkującym prawo do świadczenia. Wskazał, że nie uwzględnił do stażu pracy w warunkach szczególnych okresów zatrudnienia ubezpieczonego od dnia 13 lipca 1979 r. do dnia 21 grudnia 1982 r. oraz od dnia 25 grudnia 1982 r. do dnia 31 marca 1992 r. w (...) Przedsiębiorstwie (...) z siedzibą w W. z uwagi na brak świadectwa pracy w szczególnych warunkach, w którym pracodawca powinien podać charakter wykonywanej pracy i stanowisko ściśle według wykazu, działu, pozycji oraz punktu załącznika do zarządzenia ministra, któremu podlegał zakład pracy. Organ rentowy wskazał, że w tym zakresie odwołujący przedłożył jedynie zaświadczenie z Archiwum (...) Usługowej Spółdzielni (...), jednakże archiwa nie są jednostkami uprawnionymi do wystawiania dokumentów potwierdzających pracę w warunkach szczególnych. Jednocześnie na podstawie załączonych dokumentów organ rentowy wskazał, że aktualny staż pracy odwołującego na dzień 01 stycznia 1999 r. wynosi 26 lat, 9 miesięcy i 4 dni, w tym 6 lat, 6 miesięcy i 23 dni wynosi jego staż pracy w warunkach szczególnych. Z powyższych względów organ rentowy odmówił ubezpieczonemu prawa do dochodzonego świadczenia (odpowiedź na odwołanie z dnia 23 marca 2015 r. k. 4 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony A. N., urodzony w dniu (...), w dniu 31 grudnia 2014 r. złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W., wniosek o wcześniejszą emeryturę z tytułu wykonywania pracy w warunkach szczególnych. Do powyższego wniosku ubezpieczony załączył kwestionariusz dotyczący okresów składkowych i nieskładkowych wraz z dokumentacją potwierdzającą te okresy (wniosek o emeryturę z dnia 31 grudnia 2014 r. wraz z załącznikami k. 1-35, tom II a.r.).

Organ rentowy po przeprowadzeniu postępowania wyjaśniającego ustalił, że ubezpieczony nie spełnia warunku dotyczącego stażu pracy w szczególnych warunkach (tj. 15 lat pracy w warunkach szczególnych), gdyż na dzień 01 stycznia 1999 r. nie udowodnił wymaganego okresu takiej pracy. Z tych względów organ rentowy na gruncie decyzji z dnia 09 lutego 2015 r., znak: ENS/6/(...) odmówił ubezpieczonemu prawa do dochodzonej emerytury. Do stażu pracy organ rentowy nie zaliczył ubezpieczonemu okresów zatrudnienia od dnia 13 lipca 1979 r. do dnia 21 grudnia 1982 r. oraz od dnia 25 grudnia 1982 r. do dnia 31 marca 1992 r. w (...) Przedsiębiorstwie (...) z siedzibą w W. z uwagi na brak świadectwa pracy w szczególnych warunkach, w którym pracodawca powinien podać charakter wykonywanej pracy i stanowisko ściśle według wykazu, działu, pozycji oraz punktu załącznika do zarządzenia ministra, któremu podlegał zakład pracy. Jednocześnie organ rentowy wskazał, że łączny staż pracy odwołującego – okresów składkowych i nieskładkowych wynosi 26 lat, 9 miesięcy i 4 dni, w tym 6 lat, 6 miesięcy i 23 dni wynosi jego staż pracy w warunkach szczególnych (decyzja z dnia 09 lutego 2015 r., znak: ENS/6/(...) k. 41-43, tom (...) a.r.).

Ubezpieczony A. N. od niekorzystnej dla niego decyzji organu rentowego z dnia 09 lutego 2015 r., złożył odwołanie do Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie, inicjując niniejsze postępowanie sądowe, w toku którego ustalono, że:

A. N. w okresie od dnia 13 lipca 1979 r. do dnia 31 marca 1992 r. był zatrudniony w (...) Przedsiębiorstwie (...) z siedzibą w W. na stanowisku maszynisty koparek jednonaczyniowych w pełnym wymiarze czasu pracy. Przedsiębiorstwo to

wykonywało wyłącznie roboty ziemne dla wykonania instalacji kanalizacji, rurociągów i zbiorników pod budowę domów w takich miejscowościach jak S., B., G., P., U., J. i D.. W okresie powyższego zatrudnienia do obowiązków odwołującego należało wykonywanie wykopów pod instalacje ziemne, dokonywanie załadunku ciężarówek za pomocą koparki oraz wbijanie kafarem stalowych elementów szalunków wykopów w celu zapobiegnięcia obsypywaniu się ziemi. Odwołujący obsługiwał wówczas m.in. koparki typu (...) (...) oraz O., a po uzyskaniu uprawnień klasy III również kafary gąsienicowe. Operatorem kafara gąsienicowego, odwołujący był przez okres dwóch lat. Te same obowiązki odwołujący wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy przez cały okres ww. zatrudnienia. Dotyczyło to również okresu zimowego, jednak przy występowaniu bardzo silnych mrozów, tj. przy temperaturach poniżej 20 stopni C., zdarzało się, że prace były wstrzymywane. Sytuacje takie miały jednak miejsce bardzo rzadko i dotyczyły wyłącznie bardzo niskich temperatur, albowiem przy temperaturach poniżej 10 stopni C., prace były normalnie wykonywane. W trakcie całego powyższego okresu zatrudnienia odwołujący nie był delegowany do pracy za granicą. W okresie od dnia 22 lipca 1986 r. do dnia 16 lipca 1987 r. odwołujący korzystał z zasiłku rehabilitacyjnego. W okresie od dnia 13 lipca 1979 r. do dnia 31 marca 1992 r. odwołujący wykorzystał także 2 dni urlopu bezpłatnego. Odwołujący nie pobierał dodatku za pracę w warunkach szczególnych (umowa o pracę z dnia 13 lipca 1979 r., świadectwo pracy z dnia 31 marca 1992 r., skierowanie do pracy z dnia 13 sierpnia 1979 r., wnioski w sprawie zatrudnienia pracownika z dnia 13 lipca 1979 r., karty obiegowe - dokumentacja zgromadzona w aktach osobowych odwołującego, zeznania świadków J. G. k. 45, W. M. k. 45-46, Z. N. k. 46-47, zeznania odwołującego k. 47 a.s.).

W toku postępowania sądowego, Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu bhp celem ustalenia, czy praca wykonywana przez odwołującego A. N. na rzecz (...) Przedsiębiorstwa (...) z siedzibą w W. w okresach od dnia 13 lipca 1979 r. do dnia 21 grudnia 1982 r. oraz od dnia 25 grudnia 1982 r. do dnia 31 marca 1992 r. wykonywana była w warunkach szczególnych, uregulowanych w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 8 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze oraz w innych rozporządzeniach Rady Ministrów dotyczących I kategorii zatrudnienia i zarządzeniach właściwych ministrów (postanowienie z dnia 10 września 2015 r. k. 47 a.s.).

W opinii z dnia 02 października 2015 r. biegły sądowy ds. bhp J. P. stwierdził, że uznanie prac za wykonywane w szczególnych warunkach jest możliwe, gdy stanowisko lub rodzaj pracy wykonywanej przez pracownika ściśle odpowiada odpowiedniemu zapisowi zawartemu w wykazie A, stanowiącym załącznik do rozporządzenia w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze i praca ta była wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

W ocenie biegłego, wykonywane przez odwołującego prace na stanowisku operatora koparek odpowiadają rodzajowi prac wymienionemu w Dziale V pkt. 3 – prace maszynistów ciężkich maszyn budowlanych lub drogowych poz. 1 – maszynista koparek i ładowarek jednonaczyniowych i wielonaczyniowych, Wykazu A - Prace w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego, stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Jednocześnie biegły wskazał, że jak wynika z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, odwołujący w spornym okresie czasu prace objęte wykazem wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Na tej podstawie biegły uznał, że spełniają przesłanki zakwalifikowania, jako okresy wykonywania prac w szczególnych warunkach prace wykonywane przez A. N. w (...) Przedsiębiorstwie (...) z siedzibą w W. w okresach od dnia 13 lipca 1979 r. do dnia 21 grudnia 1982 r. oraz od dnia 25 grudnia 1982 r. do dnia 31 marca 1992 r. (opinia biegłego sądowego z zakresu (...) z dnia 02 października 2015 r. k. 51-57 a.s.).

Do powyższej opinii żadna ze stron nie zgłosiła zastrzeżeń (pismo procesowe organu rentowego z dnia 04 listopada 2015 r. k. 66 a.s.).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów zawartych w aktach sprawy, w tym również aktach rentowych i osobowych ubezpieczonego. Zdaniem Sądu powołane wyżej dokumenty, w zakresie w jakim Sąd oparł na nich swoje ustalenia są wiarygodne, wzajemnie się uzupełniają i tworzą spójny stan faktyczny. Nie były

one przez strony kwestionowane w zakresie ich autentyczności i zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy, a zatem okoliczności wynikające z treści tych dokumentów należało uznać za bezsporne i mające wysoki walor dowodowy.

Ustalając stan faktyczny w niniejszej sprawie, Sąd oparł się również na zeznaniach świadków J. G. (k. 45 a.s.), W. M. (k. 45-46 a.s.), Z. N. (k. 46-47 a.s.) oraz odwołującego A. N. (k. 47 a.s.). Zeznania wszystkich ww. świadków, Sąd ocenił jako wiarygodne biorąc pod uwagę fakt, że świadkowie jako osoby niespokrewnione i niepowiązane z żadną ze stron, nie miały interesu w składaniu zeznań nieodpowiadających rzeczywistości. Wskazani powyżej świadkowie wyjaśnili na czym dokładnie polegała praca A. N. w (...) Przedsiębiorstwie (...) z siedzibą w W.. Podobnie Sąd ocenił zeznania odwołującego, który wskazał, że w okresach od dnia 13 lipca 1979 r. do dnia 21 grudnia 1982 r. oraz od dnia 25 grudnia 1982 r. do dnia 31 marca 1992 r. wykonywał pracę na stanowisku maszynisty koparki oraz maszynisty kafara. Powyższym zeznaniom odwołującego, jak i świadków Sąd dał wiarę w całości, jako że są one spójne, logiczne i korespondują z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym. Zeznania te w pełni korespondują także z treścią dokumentów zgromadzonych w aktach osobowych odwołującego, jak również z opinią biegłego sądowego z zakresu (...) z dnia 02 października 2015 r.

Ponadto Sąd oparł się na opinii biegłego sądowego z zakresu bezpieczeństwa i higieny pracy mgr J. P. z dnia 02 października 2015 r. (k. 51-57 a.s.). Odnosząc się do sporządzonej w przedmiotowej sprawie opinii biegłego, Sąd uznał ją za przekonującą, rzeczową i merytorycznie uzasadnioną. Sąd wziął pod uwagę fakt, że opinia ta uwzględnia i odnosi się do rzeczywistego charakteru pracy odwołującego w spornym okresie czasu i wykonywanych przez niego obowiązków, co biegły szczegółowo omówił. Opinia ta jest również zgodna z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, w tym z zeznaniami świadków i odwołującego. Mając powyższe na uwadze, w ocenie Sądu okoliczność, że odwołujący w spornym okresie czasu stale i w pełnym wymiarze czasu wykonywał prace, które spełniają przesłanki do uznania ich za prace wykonywane w warunkach szczególnych – spowodowała, że okres ten winien być zaliczony do okresu pracy w warunkach szczególnych, uprawniającego do emerytury w obniżonym wieku.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie A. N. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 09 lutego 2015 r., znak: ENS/6/(...) jest uzasadnione i jako takie zasługuje na uwzględnienie.

Zasady nabywania prawa do emerytury dla ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 r. zostały uregulowane w treści art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U z 2015 r., poz. 748 z późn. zm.), zgodnie z którym ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, tj. którzy spełniają łącznie następujące warunki:

- 1) legitymują się okresem zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż: 65 lat - dla mężczyzn, 60 dla kobiet;
- 2) mają okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej: 25 lat dla mężczyzn, 20 dla kobiet;
- 3) nie przystąpili do otwartego funduszu emerytalnego albo złożyli wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa – według stanu na dzień 1 stycznia 1999 r.

Aktem wykonawczym, do którego odsyła ww. ustawa jest rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 ze zm.), które w § 4 wskazuje, że pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A (stanowiącym załącznik do rozporządzenia) nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn;

2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Ponadto, zgodnie z przepisem § 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia - okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Z kolei okresy pracy, o których mowa w ust. 1, stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy (§ 2 ust. 2 rozporządzenia).

Wskazać należy, że przy ustalaniu prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym z tytułu pracy w szczególnych warunkach na podstawie rozporządzenia, nie można kierować się względami nazewnictwa danego stanowiska pracy. Należy ustalić, jakie prace ubezpieczony rzeczywiście wykonywał, bowiem ta okoliczność, nie zaś nazwa zajmowanego stanowiska, przesądza o ewentualnym istnieniu przesłanek dla przyznania dochodzonego świadczenia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie II UK 337/03).

Podkreślenia wymaga także, że świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach nie jest dokumentem urzędowym w rozumieniu art. 244 § 1 i 2 k.p.c., gdyż podmiot wydający to świadectwo nie jest organem państwowym, ani organem wykonującym zadania z zakresu administracji państwowej. Tylko dokumenty wystawione przez te organy stanowią dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone. Natomiast omawiane świadectwo pracy traktuje się w postępowaniu sądowym, jako dokument prywatny w rozumieniu art. 245 k.p.c., który stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Dokument taki podlega kontroli zarówno, co do prawdziwości wskazanych w nim faktów, jak i co do prawidłowości wskazanej podstawy prawnej. Ponadto z cytowanego wyżej § 2 rozporządzenia nie wynika, aby stwierdzenie zakładu pracy w przedmiocie wykonywania przez pracownika pracy w warunkach szczególnych miało charakter wiążący i nie podlegało kontroli organów przyznających świadczenia uzależnione od wykonywania pracy w szczególnych warunkach. Brak zatem świadectwa pracy w warunkach szczególnych lub jego zakwestionowanie przez organ rentowy, nie wyklucza dokonania ustalenia zatrudnienia w takich warunkach innymi środkami dowodowymi w toku postępowania sądowego. Świadectwo pracy w szczególnych warunkach – jak już wyżej wskazano - nie jest wyłącznym dowodem służącym do wykazania charakteru świadczonej pracy. A co za tym idzie jego brak nie wyklucza ustalenia, że świadczona praca była pracą w szczególnych warunkach, z tym że ciężar wykazania tej okoliczności spoczywa na ubezpieczonym.

W niniejszej sprawie bezspornym jest, że A. N. ukończył w dniu 31 stycznia 2015 r. wymagany wiek 60 lat, nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego, jak również udowodnił wymaganą ilość okresów składkowych i nieskładkowych w wymiarze 25 lat, według stanu na dzień 01 stycznia 1999 r.

Przedmiotem sporu pozostawało natomiast ustalenie, czy odwołujący posiada na dzień 1 stycznia 1999 r. 15 lat pracy w warunkach szczególnych. Organ rentowy nie zaliczył mu bowiem do okresów pracy w warunkach szczególnych okresów zatrudnienia od dnia 13 lipca 1979 r. do dnia 21 grudnia 1982 r. oraz od dnia 25 grudnia 1982 r. do dnia 31 marca 1992 r. w (...) Przedsiębiorstwie (...) z siedzibą w W. z uwagi na brak przedłożenia przez odwołującego w powyższym zakresie świadectwa pracy w warunkach szczególnych.

Wskazać należy, że w Dziale V załącznika A do rozporządzenia Rady Ministrów zatytułowanym Budownictwo i (...) pod poz. 3 pkt. 3 wskazane są prace maszynistów koparek i ładowarek jednonaczyniowych i wielonaczyniowych. Zdaniem Sądu fakt wykonywania przez A. N. pracy w szczególnych warunkach we wskazanym powyżej spornym okresie czasu znajduje potwierdzenie w zebranych w sprawie materiale dowodowym. W tym względzie istotne znaczenie w sprawie ma również wskazany powyżej wykaz stanowisk pracy, stanowiący załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07 lutego 1983 r. i nie można go pomijać przy ocenie charakteru pracy odwołującego. Odwołujący w spornym okresie stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pracował na stanowisku maszynisty koparek i kafara. Odwołujący był zatem zatrudniony przy pracy o znacznej szkodliwości dla zdrowia ze względu na długotrwałe siedzenie w wymuszonej pozycji na niewygodnym siedzisku, nadmierny hałas, zmienne warunki atmosferyczne,

wibracje ogólne oraz toksyczne substancje i preparaty chemiczne stosowane w związku z eksploatacją obsługiwanych maszyn. Sąd Okręgowy nie znalazł przy tym jakichkolwiek podstaw, by kwestionować wiarygodność materiału dowodowego, w tym zeznań ubezpieczonego złożonych na rozprawie w dniu 10 września 2015 r., zwłaszcza w świetle potwierdzenia tych okoliczności przez świadków J. G., W. M. i Z. N., którzy w spornym okresie czasu pracowali wraz z wnioskodawcą w powyższym zakładzie pracy i z tego też względu posiadali wiedzę na temat rodzaju świadczonej przez ubezpieczonego pracy. Świadkowie byli osobami obcymi dla stron niniejszego postępowania, nie byli więc zainteresowani rozstrzygnięciem sporu na korzyść którejś z nich, całkowicie bezstronnie opisali okoliczności dotyczące charakteru zatrudnienia odwołującego u wskazanego wyżej pracodawcy. Fakt wykonywania przez ubezpieczonego pracy w szczególnych warunkach w spornym okresie czasu został również potwierdzony przez biegłego sądowego z zakresu bezpieczeństwa i higieny pracy mgr J. P. w opinii z dnia 02 października 2015 r.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy zważył, że okresy zatrudnienia ubezpieczonego w (...) Przedsiębiorstwie (...) z siedzibą w W. od dnia 13 lipca 1979 r. do dnia 21 grudnia 1982 r. oraz od dnia 25 grudnia 1982 r. do dnia 31 marca 1992 r. podlegają zaliczeniu do stażu pracy - jako pracy w warunkach szczególnych. Tym samym łączny staż pracy ubezpieczonego w szczególnych warunkach przekracza 15 lat.

Ubezpieczony spełnia zatem wszystkie przesłanki z art.184 ust.1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, do nabycia prawa do wcześniejszej emerytury.

Jednocześnie w niniejszej sprawie koniecznym jest odwołanie się do dyspozycji art.129 ust. 1 ww. ustawy, zgodnie z którym - świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu, z uwzględnieniem ust. 2.

W dniu 31 grudnia 2014 r. ubezpieczony złożył wniosek o przyznanie na jego rzecz prawa do wcześniejszej emerytury z warunków szczególnych. Jednakże dopiero w dniu 31 stycznia 2015 r. ukończył wymagany ustawą wiek 60 lat, a zatem dopiero z tym dniem nabył prawo do przedmiotowego świadczenia. Wobec powyższego na podstawie powołanego przepisu ubezpieczony uprawniony jest do świadczenia od dnia 31 stycznia 2015 r.

Z tych też względów, Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., orzekł jak w sentencji wyroku.

ZARZĄDZENIE

(...)

M.St.